

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΩΡΪΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΠΩΣ ΔΕΝ... ΕΣΩΘΗ Η ΕΛΛΑΣ

Πρό τινος τὸ «Μπουκέτο» δημοσίευσε μερικὲς λεπτομέρειες τοῦ περὶ ἔργου ἐκείνου κινήματος, ἢ μάλλον τῆς ἀπαίτησιν τοῦ κινήματος, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐκτραπῆ τὸν Δεκεμβρίου τοῦ 1911, καὶ τὸ ὅστιον, δὲν ἔξοιο κ' ἐγώ, πῶς καὶ γιατί εἶχε ἐπινοασθῆ τὸ Κίνημα τοῦ Λαπαθώτη.

—Ἀπὸ πῶς θὰ εἶσαι κόρη ὑπουργοῦ !...

Τὸ «Μπουκέτο» ἀνέγραψε καὶ τὰ ὄντα τῶν ὑπουργῶν, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κυβερνήσουν τότε τὴ χώρα, καὶ λεπτομέρειες πολλὰς σχετικῶς. Τὸ κίνημα θὰ ἐξεργήθητο τὴν νύχτα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, στὶς 6 Δεκεμβρίου ἐπληθῆ. Μετὰ τὰ μεσονύχτια τὰ ἐκπαιδευτικὰ τμήματα τῶν ἐπαναστατῶν ἐπὶ καθόλου τὴν κατάστασιν, δηλαδὴ θὰ κατελύοντο τὰ ἴσχυρῆ, τηλεγραφεία, ταχυδρομεία, στρατώνια καὶ ἀποθήκας βιαστικῶς καὶ θὰ ἔβγαινον τὸ σύνθημα ἀπὸ τὸν Λικαβηττὸ ὅτι τὸ ἔργον ἐτελείωθη, μετὰ κανονοβολισμοῦ. Ἀπὸ τὰ ἦταν ἡ εἰσδοκίμιας ὅτι τὸ κίνημα ἐπιτυχῶς καὶ συγχρόνως... ἐκέλευσεν τοὺς ὑπουργοὺς νὰ σπύσουν ἀμέσως ἀπὸ τὰ σπίτια, στὰ ὅποια μένανε ἐν ἐμφυλίῳ καὶ ν' ἀναλάβουν ἰσχυρεῖα, ὁ καθένας στὸ ὑπουργεῖο του, ὅσο μορφοῦσαν μάλιστα πῶς γοῖγορα, γιὰ ἐνὰ ὄσον τὴν Ἑλλάδα !...

Γιὰ κάθε ἐπιχρῆσμον, μάλιστα, οἱ κ. κ. μέλλοντες ὑπουργοὶ ἐκείνη τὴ βραδυνὰ θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ κοιμηθῶν, ἢ μάλλον νὰ μὴ ἀγωνιῆσιν στὴ σπείρα τους, ἀλλὰ σὲ ἄλλα σπίτια συγγενικῶν ἢ φιλικῶν, καὶ ἐκεῖ νὰ περμεύουν τὸ ἀγγεῖμα τῶν δύο κανονοβολισμῶν. Φρόνιμον ἔργον προνοίας, φρόνιμον καὶ σοφῶν !...

Προσηκτικῶς λοιπὸν καὶ φρόνιμος καὶ ὀρθοῦς ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας γιὰ ὑπουργὸς τῶν Ἐσπεροκῶν, ἐπὶ γὰρ τὴ βραδυνὰ ἐκείνη νὰ ἀγωνιῆσθαι στὸ σπίτι μᾶς κόρης τοῦ ὑπανδρουμένου, ποὺ καθότανε στὴν ὁδὸν Πατριῶν, ὡς ν' ἀκούσθουν οἱ δύο κανονοβολισμοὶ, βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν, ἀφοῦ οἱ τὰ πολεμικὰ ὑπουργεῖα ἔχοντες στὴν τάση τους διαβεβαίωσαν ὅτι ἐὰν στρατὸς καὶ ὁ στόλος εἶνε μὲ τὸ μέρος τους καὶ ὅτι σὲ μὴ ὅρα τὰ πάντα θὰ εἶχαν τελεωθῆ καὶ οἱ κίριοι κίριοι ὑπουργοὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε στὰς θέσεις τους.

Τόσο μάλιστα ὁ ἐμῶν ὑπουργὸς ἦταν βέβαιος ἐπὶ τὴν κατῆσιν τοῦ κινήματος, ὥστε πῆγανε καθὲς μέρα στὴν κόρη του, στὴν ὁδὸν Πατριῶν, καὶ τῆς ἔλεγε :

—Ἀφρο θὰ εἶσαι κόρη ὑπουργοῦ !
—Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ εἰρήσων διαβεβῶν-
τουσαν τὸ ἔνα τὸ ἄλλο, καὶ ἡ κόρη τοῦ μακαρίτου Ἀντωνοπούλου δὲν γινόνταν ἀκόμη κόρη... ὑπουργοῦ !...

—Ὅπου ἔβρισαν ἐπιτέλους ἡ ἐτακτὴ καὶ ποθητὴ ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ποὺ μετὰ ἀνυπομονήαν τὴν περιόχον πῆδ ὁ ἐμῶν ὑπουργὸς καὶ δὲν ἔβλεπε πότε νὰ ἔξημερώσθαι.

Ταραχμῶν, λοιπὸν, συγκεκμημένων, μετὰ ἰερὸτητα τελετοῦργου ὅτι φυσιογνωμία του, πῆγε κ' ἐκείνη τὴ βραδυνὰ στὴς κόρης του τὸ σπίτι, γιὰ τὴν ἐπιανεκτικῶς, ἀλλὰ τὴ βραδυνὰ ἐκείνη δὲν εἶπε : «Ἀφρο θὰ εἶσαι κόρη ὑπουργοῦ» ! Μὲ μαγεμένα φρονία καὶ βλέμμα ἀλλανῆς, σὺν νὰ ἔβλεπε ὁράματα πῶθον καὶ ἐπιπῶν πατριωτικῶν, ὁράματα εὐγενῶν ἰδανικῶν, ἐνσαρκωμένων, πραγματοποιημένων, ζωντανῶν, ὁράματα μᾶς Ἑλλάδος ἀνορθωμένης, δυνατῆς, τρισευτυχῆς, μᾶς Ἑλλάδος σομαρῆς ἀπὸ τὴν ταπεινότη, τὴ φτώχεια, τὴν κατὰπτωσιν καὶ τὸν διεθνή ἐξευτελισμὸν, εἶπε μετὰ φρονίαν βασιλείαν, ἀργὴν καὶ σοβαρῶν :

—Ἀφροὺν σῶζεται, ἐπιτέλους, ἡ Ἑλλάς !...
Κ' ἐκάθησε σοβαρῶς, ἀκίνητος κ' ὁραματίζόμενος σὲ μὴ πολυθρόνα.

Μιὰ ἐγγονοῦλα του, ἡ ὅποια καθὲς βραδυνὴ ἀκούει τοῦ παπποῦ τῆς τὰ λόγια καὶ εἶχε μὴ καὶ στὸν κανονοβολισμῶν τῆς λεπτομέρειας, κ' ἔπεριεμον κ' αὐτὴ ν' ἀκούσθαι τὰ κανόνια γιὰ νὰ γίνῃ ἐγγονὴ ὑπουργοῦ, τὸν πλοῖσασε κ' ἔπεσε, ὅπως συνήθος, στὰ γόνάτα του.

—Παπποῦ, τί θὰ μοῦ φέρῃς ἅμα πέσουν ἡ κανόνια ; τὸν ὀρθῶς.

—Γιὰ ποῖὰ κανόνια μὲν λᾶς, φρενιτικὸν !...

«Ὁ ἐμῶν ὑπουργός», ὁ ὅποιος ἦταν ἕνας καλὸς πατριώτης πράγματι, εἶπε, σὺν ἀμετρημένους, σὺν νὰ μὴν ἀνῆκε στὸν ἑαυτὸ του, τὴν ἀπόφασιν ἐλαφρὰ καὶ τῆς ἀπάντησιν !

—Ἀφρο μετὰ ἡσυχίαν, παιδί μου !...
Ἀπόψε δὲν ἀνῆκω σὲ καμμιά οἰκογένεια, ἀλλὰ μόνον στὴν Ἑλλάδα !...

«Ὁ ἐμῶν ὑπουργός» εἶχε πάει τὴ βραδυνὰ ἐκείνη στὸ σπίτι τῆς κόρης του ἀπὸ ἑνωρῆς. Ἡ ἀγωνία καὶ ἡ ἀνυπομονήαν τοῦ τὸν εἶχαν ἐκνευρῶσει καὶ ἡ συναισθητικὴ τοῦ μεγάλου βάρους τῆς παλινρθώσεως τῆς ἀτυχῆς πατρίδος, τὸν εἶχαν καταβάλλει τόσο, ποὺ ὀλοκλήρῃ ἡμεροσύνηα εἶχε νὰ κοιμηθῆ. Καὶ τώρα, ποὺ καταλάβαινε πῶς ἔφτασε ἡ ποθητὴ στιγμή, μὴ ἀνακούφισιν εἶχε χυθῆ στὰ ἰνδιάνενα νεῦρα του καὶ ἴσως γλυκῶς, ἴσως εὐτυχῶς, ἐβόρνε γὰ μὴ στιγμή τὰ βλέφαρά του, καθὼς καθότανε στὴν πολυθρόνα, μετὰ τὸν νυκτικὸν του.

Ἄν ὅμως αὐτὸν τὸν πῆρε ὁ ἔκτος τῆς τακτοποιημένης συνειδήσεως, οἱ ἄλλοι, οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ, αἰσθανόμενοι πῶς πλησίαζε ἡ μεγάλη στιγμή, εἶχαν τρομακτικῶς ἐκνευρωθῆ καὶ δὲν μποροῦσαν, ἀλλὰ οὔτε νὰ σταθῶν σὲ μὴ μεριά... Πύρριζαν ἐκεῖ μέσα ταραχμῶν, μετὰ τὰ αὐτὰ τεκτονόμενα πρὸς τὸν Λικαβηττὸ, ἐβγαίναν στὰ παράθυρα, κατέβαιναν στὴν πόρταν. Ἀλλὰ ἡ νύχτα περνοῦσε, ἡ ἡμέρα πλησίαζε καὶ οἱ κανονοβολισμοὶ δὲν ἀκούστηκαν !... Κι' ὅσο τὸ σκοτάδι ἐχάτοτανε καὶ τὸ φῶς κατέβαινε χαρομένο καὶ παρηγορητικὸν στὸν κόσμον, τόσο τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ἡ ψυχὴ ἐβόρνε, ἀντὶ ν' ἀνακουφίζε-
ται καὶ νὰ ἐλαφρύνετα.

«Ὁ ἐμῶν ὑπουργός» κοιμότανε ὀκνηρὰ ἀπάνω στὴν πολυθρόνα τοῦ τὸν ἴπνο τῶν δικαίων, τὸν ἴπνο τοῦ πολίτου τοῦ καλοῦ, ποὺ ἔχει ἐκπληρωσῆ δια τὰ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντα καὶ ποὺ εἶνε ἔτοιμος καὶ τὴ ζωὴν ἀκόμη νὰ θυσιάσῃ...
«Ὅταν ἀκούεται ἄξαρνα ἕνα :
—Μποῦμ !...
Ἐχηρὸ καὶ δυνατὸ, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Λικαβηττοῦ.

Μὲ τὸν χρότον αὐτὸν πετάχτηκε ὁ ἐμῶν ὑπουργός, σὺν ἡλεκτριζμῶν, ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, καὶ χωρὶς κολάρο καὶ σακάκι, μὲ μὴ καμφοῖλα νυκτικὴ καὶ μὴ σκουφίαν στὸ κεφάλι, ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ παράθυρον σὲ παράθυρον καὶ νὰ φωνάζῃ δυνατὰ :

—Τὸ κανόνι !... Τὸ κανόνι θάνα !...
Ἀπὸ πῶς του ἔτρεχε τὸ ἐγγονοῦκα του, φρονίζοντας κ' αὐτὸ :
—Τὸ κανόνι, παπποῦλα !... Τρέχα νὰ γίνῃ ὑπουργός !...
Κι' ἀπὸ πῶς πῆγανον, σὺν ἀκολουθίαν, οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ, ἄφωνα καὶ κατατρομαχμῶν, πρὸ τοῦ μεγαλοῦ τῆς ἱστορικῆς στιγμῆς...
Τὴ στιγμή αὐτὴ τῆς ἀγωνίας ἀκούστηκε καὶ δεύτερος κανονοβολισμὸς.
«Ὁ ἐμῶν ὑπουργός», στὴ δεύτερῃ αὐτὴ βροντῇ τῆς φερῆς ἐπιταγῆς ἀχόρως, στάθηκε καὶ γυρίζοντας, εἶπε στοὺς ἀκούεις του :
—Ἀπὸ τὴν ἰσρά στιγμή σῶζεται ἡ Ἑλλάδα !...
Καὶ ἔτρεξε νὰ ντυθῆ καὶ νὰ ἐξέλθῃ. Στὴ βία καὶ στὴ νευρικότητῃ του ὅμως ἔχανε διαρκῶς ἄλλοτε τὸ λαμοδιότη του κ' ἔβριζε τὸ καπέλλο του.
—Μαρία, Μαρία !... φώναζε στὴν ὑπηρετήαν. Φέρε τῆς παντοφλίαν γοῖγορα. Τὰ κανόνια πέσαν, θὰ μοῦ πάρουν (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 221)

—Τὸ κανόνι ! Τὸ κανόνι !...

—Σήμερα, ἐπιτέλους, σῶζεται ἡ Ἑλλάς !...

—Παπποῦλα, τί θὰ μοῦ πάρῃς δταν θὰ γίνῃ ὑπουργός ;

ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΣΩΘΗ Η ΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 178)

τό ύπουργό μου...

Καί προσπαθούσε να φορέση τό πουκάμισό του από την ανάποδη, πάνω στη βία του, και άδελφίζανε γιατί δέν θυμότανε ποιά ήταν τό άριστέρο παπούτσι του...

Έκεινη λοιπόν την λέρα κι' έπίσημη στιγμή, τρομαγμένη από τις φωνές, μπίρε μέσα άνασκουισταμένη και ή ύπηρετρια.

—Τί έγιγες, άπόρροζη; τί ρώτησε ό έμέλλων ύπουργός.

—Τί τρέχει, άφεντιά;

—Δέν άουσεσες πού πέραν τά κανόνα κι' έγώ έμια ακόμα άντιτος;

—Άφέντη, ποιά κανόνια;...

—Τό σύνθημα, άνόνητι! Δέν άουσεσες δυό κανονές, πού πέραν τώρα, τί στιγμή αυτή;...

—Καλέ άφέντη, δέν ήσαν κανονές...

—Άλλά τί ήσαν;

—Διό φουρνέλα βρόντηξαν από τό άπέναντι νταμάρι... Καί άλλοτα έγινε αυτό...

Καί νιος κρότος άκούστηκε τί στιγμή εκείνη από τό άπέναντι νταμάρι. Κι' ό κρότος αυτός επεκώρωσε τό ασφαλές του λόγου τής ύπηρετριας! Ό δουστηγής έμέλλων ύπουργός σωφίστηκε άναυδος στο δισπανά του καναπέ...

—Άλλοίμονον!.. Η Ελλάδα δέν ήταν προωμένων να σωθή! ψήφισαν.

Κι' αλήθεια, τά κανόνα πού θα έτίμησαν τί συστηρία της, δέν έχανε खुβή άξία!...

Σημάνανε όμως λίγους μήνες άργότερα, στά 1912!...

—Μαρέ περά ά πού τούβλε!.. ψήφισαν ή ύπηρετρια, κιντώντας μιά κατά τό νταμάρι και μιά κατά τόν συντηρημένον, σάν την άτιχη Έλλάδα, παρ' όλίγον ύπουργό!...

—Κοτακούτελα τί έφαγε!... συνέχισε ή θυϊόσσοφς ύπηρετρια.

Κι' έτρέξε να φωνάξη την κυρία της, γιού να μαζέψουν και να περικοπήσουν τόν άπελπισμένο έπαναστάτη!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 177)

είδε να την κακομεταχειρίζεται ένας σκληρός κι' άστοργος σύζυγος, πού την εγχε καταλείψει και περιφρονήσει σάν ένα κουρέλι, γνώρισε λοιπόν κάποτε την εύτυχία; Γνώρισε την αληθινή λατρεία, άγαπήθηκε δυο λίγες άγαπήθηκαν σ' αυτόν τόν κόσμο, χωρίς ύπολογισμού, χωρίς όρια χρόνου, για όλη τί ζωή, και πέρ' από τί ζωή; Δέν στερήθηκε λοιπόν την τρυφερότητα, τό φώς τής ζωής.

Είχε έναν αληθινό φίλο, ένα στήριγμα, ένα προστάτη, μία παρηγοριά για κάθε τί πίκρα κι' άπογοήτευση. Κι' ό Μαυρίκιος τώρα έξηγόσσε καλύτερα την λύπη του, πού είχε νοιώσει σ' όλη του τί ζωή με τί σκέψη πως ή μητέρα του πέρασε πολύ πρόωρα, χωρίς να προφτάσει να τίς δώσει κάποια γαρά, κάποια παρηγοριά. Νά τώρα πού ή τύχη, ή μοίρα, μιά σύμπτωση, του φανέρωναν αυτή την παράξενη και τόσο γλυκεία αλήθεια. Κι' έφερε στο νοῦ του κι' σύγναμοσύνη και στοργή τόν άνωστον εκείνον μαρκήσιο ντε Βαφρέζ, πού δέν έξεχασε ποτέ την άγαπημένη του κι' όποτε ζήτησε να τίς λημμονήσει...

Βλέποντας τόν σωτηφόρο, ό ύπάλληλος πού μειστικό γραφείου κι' ό ύπηρετής του σπιτιού, άρχισαν κι' άί πειμονήν.

—Άν ό κύριος θέλει να δει και τ' άλλα διαμερίσματα... του είπαν.

—Ω! "Οχι!... δέν χρειάζεται... άπάντησε.

—Όστε... δέν σας κάνει τό σπίτι;

—Άπεναντίας. Θα τό αγοράσω, Μονάχα, άφήστε με λίγη ώρα μόνον έδω...

Οί δυό άνθρωποι θύηκαν άπ' τό δωμάτιο. Ό Μαυρίκιος Ντερμεθιλ άναστέναξε με άκακούφισι. Πήρε μιάν άπ' τις φωτογραφίες τής μητέρας του, την κότταξε πολλήν ώρα και, κτηρυσμένη, ξεθαρισασμένη καθώς ήτανε, την φίλησε με τρυφερότητα. Τράβηξε ύστερα μιά πολυθρόνα κοντά στο κρεβάτι και κάθισε. Καί μέσα στο πάλοτό εκείνο μέγαρο, όπου κατοίκησε κάποιος πού τόσο θαθεία έλάτρευσε τί μητέρα του, ένοιωσε την πιό γλυκεία και πιό λεπτή έντύπωση: πως ύστερ' από τόσα χρόνια άνησυχίας και μοναξιάς, είχε έπιτέλους γυρίσει στο σπίτι του!...

ΤΟΥΑΡΕΓΚ, ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 176)

άν ή ώμορφαία μου σ' έκανε να ύποφέρη.

Ό Τουαρέγκ λυπημένος χαίρτηκε τότε τόν Άμόρ Μπέν Χουαρόν, άνέθηκε στο μεχαρί του και χάθηκε μες στο σκοτάδι τής νύχτας. "Επειτα ήρθε ή σειρά ενός άλλου κι' έπειτα ενός τρίτου κι' αυτή ή ιστορία κράτησε μέχρι τά έξημερώματα. Ένας ένας, έφευγαν οι Τουαρέγκ, λυπημένοι πού τό «Γαλάζιο Άστρο» είχε άρνηθή να γίνει σύντροφός τους.

Τά έξημερώματα άκούστηκαν οι ήχοι τών τυμπάνων πού κανονίζουν τό θήμα τών καραβανιών κι' ή διαπεραστικός φωνές τών όδηγών τους. Μέσα στη ρόδινη αύγή έδρασε τότε να προβάλλη μιά μεγάλη συνουσία. "Ησαν ό γυϊός του σείχη Ράς έλ Μπειντά, τό πιό ώμορφο «παίδι τής έρήμου». Χαϊρώτης τόν Άμόρ Μπέν Χουαρόν κι' έπειτα έπε στους τραγουδιστάς τής συνουσίας του να έξιτορήσουν τούς κόπους του ταξειδιού τους και να

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΓΑΤΙΣΙΑ ΜΑΤΙΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 184)

κό του νοσοκομείου, δίστασαν λιγάκι. "Επειτα όμως ό άξιωματικός μου είπε με σοβαρό ύφος:

—Φράντε φόν Κέλεμερ, ή πατρίδα μας κινδυνεύει. Πρέπει να την ύπερασπισθούμε όλοι μας. Είνε πιό ώμορφος ό θάνατος από μέταπο, παρά στην ζωή του Βερολίνου!

Κατάλαβα τί σημασία τών λόγων του. Σηκώθηκα λοιπόν από τί θείο μου και του είπα κι' ένθουσιασμό, σάν ένας Γερμανός πατριώτης:

—Είμαι στις διαταγές σας!

Και τόν άκολούθησα χαρούμενος ως τ' φρουραρχείο. "Από εκεί, χωρίς να κι' έξετάσουν, κι' έστειλαν στους στρατώνες, κι' έντυσαν κι' έπειτα από λίγων ημερών γυμνάσια κι' έστειλαν στο μέταπο. "Από εκείνη τί στιγμή, διπλασίασε την προσοχή μου. Κάθε τί πού έθλεπα, ήταν μιά σπουδαία πληροφορία για τούς Συμμάχους. "Ηξερα τις στρατιωτικές δυνάμεις τών Γερμανών, τά μέρη στα όποια φύλαγαν τά πυρομαχικά και γενικά όλη την όργάνωσή τους σ' εκείνο τόν τομέα. Δέν έβίστασα λοιπόν μιά νύχτα να δραπέτεύσω κι' ενώ γύρω μου σφύριζαν ή σφαίρες τών πολυβόλων, να φτάσω στα γαλλικά χαρακώματα, όπου και διεβίστασα τις ένδιαφέρουσες πληροφορίες μου. Τη συνέχεια τώρα την καταλαβαίνετε. Οί Σύμμαχοι, σύμφωνα με τίς άποκαλύψεις μου, την άλλη μέρα κατέστρεψαν με τ' αεροπλάνα τά πυρομαχικά τών Γερμανών και στην πρώτη έπίθεση πού έκαναν, τούς πήραν τά χαρακώματα κι' αιχμαλώτισαν πολλούς από τούς παλλούς συντηφόρους μου. Ξέρετε τώρα, γιατί με λέγαν «Άνθρωπος με τά Μάτια τής Γάτας»; Γιατί έκεινη τί σκοτεινή νύχτα πού έδραπέτευσα από τά γερμανικά χαρακώματα, κατάρθωσα να φτάσω στους Συμμάχους χωρίς να τραυματισθώ και γιατί τότε είχα την θλίβτητα να θλώπω και μέσα στο πιό βαθύ σκοτάδι. Κι' αυτό θέβαια είνε από τά μεγαλειότερα προσόντα για έναν κατάσκοπο.

Καθός θλώπετε λοιπόν, ό Τσιόβάνι Χάγκι ήταν κι' αυτός ένας από τούς πιό διάσημους μυστικούς πράκτορες, πού προσέφεραν μεγάλες ύπηρεσίες στους Συμμάχους.

ΠΕΤΡΟ ΣΑΒΙΝΙ

Ο ΜΟΥΡΝΤΑΡΗΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 214)

μάς θύηκε άπ' τά ζωηροκόκκινα χαλί τής συνουσίας μου. Άναπήδησε έπί, και ρίχτηκε στην άγκαλιά μου...

Και τί φίλησα πολλές φορές... Καί με γλυκοφίλησε πολλές φορές... Καί μου ψιθύριζε με περιπαθεία, ή άδολη, ή άθώα κι' άνηλη συνουσία μου:

—Ω, σέ άδίκησα, άγαπημένε μου!... Είμαι παράλογη... Ζηλόρα... Σου δημιουργώ, χωρίς να θέλω, τυραννικές σκηνές... Είνε, γιατί σ' αγαπώ τόσο πολύ!... Θα τρελλαίνόμουν άν σ' έγωνα... Άν έπαρνε όλη την καρδιά σου... Τώρα όμως πείσθηκα... Μ' αγαπάς... Άδικα σ' ύπομίστηκα... Καί τό γράμμα εκείνο δέν ήταν δικό σου... "Ηταν αληθινά τό φίλου σου!...

Με κότταξε κατόπι με λατρεία στα μάτια. Καί πρόσθεσε με ύφος χαριτωμένης έπιπλήξεως:

—Πρόσσε έμως, χρυσέ μου, να μην ξαναθάλης στην τοπή σου γράμματα τών φίλων σου... Όποτε κατά λάθος, ούτε θεληματικά!... Κι' έγώ, σου ύπόσχομαι στο μέλλον να μη σε ξαναενοχλήσω με την τυραννική ζηλοτυπία μου!...

Ένοιωσα τσουχερή τύψη στην ψυχή μου... Διαβολόστειλα όριστικά την ύψιφωνο Μάρθα...

Καί φίλησα με λαγάρτα την άθώα κι' άδολη γυναίκουλα μου!... Ναι—τό όρκίζομαι στον Ύψιστο—δέν θα την ξαναπατήσω, αυτό τό μήνα τουλάχιστον. Είπα και έλάλησα!

Ζητήσουν για λογαριασμό του τό «Γαλάζιο Άστρο». Είδη ότι την ώμορφη Τουαρέγκ να λάμψη από τί γαρά της. Κι' όταν οι τραγουδιστάδες τέλειωσαν, ή ώμορφη κόρη του Μανασούρ έσεκέσασε τό πρόσωπό της και γαμογέλασε στο γυϊό του σείχη. Αυτό ήταν ή συγκρατάθει της. "Η γιορτές του γάμου κράτησαν τρεις νύχτες. "Επειτα οι νεόπαντροι άπογαρήτησαν τί φίλη και τράθησαν για τί νέα κατοικία τους, στην κατασκηνωσι του Ράς έλ Μπειντά. Κι' ή ζωή τών Τουαρέγκ ξαναβρήκε πάλι την ήσυχία της.

Κάθε δειλινό, την ώρα πού έγενε ο ήλιος, οι νέοι Τουαρέγκ, τά κορίτσια κι' ή γυναίκες πού έλειπαν μακριά οι άνδρες τους προσευχόντουσαν στον Άλλάχ να τούς γαρζίε πάντα τό θείο δώρο τής αγάπης. Κι' ή δεισιφάνεια άνέβαινε πρὸς τ' άστρα και χάνονταν σ' άπέραντο διάστημα παρασυρμένη από τόν θερμό άνεμο πού ρυθιδωνε την άίμο τής έρήμου. "Η μέρες τής παραμονής μου στην κατασκηνωσι τών όδηγών τών καραβανιών, θα μένη άξέχαστη στη μνήμη μου. Είνε μετ' από τις πιό εύτυχισμένες και τις πιό καλές άναμνήσεις του ταξειδιού μου πρὸς την Άφρική!

ΠΩΛ ΜΑΡΜΟΝ